

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 19. Susceptio Novitiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

Sæculum VI. rant Ministri Monasterii Regimini præ-
A. C. 529. fecti.

- c.* 31. Alii diversis officiis erant admoti, nempe Cellerarius, Rector infirmorum, Curator Hospitum, & Ostiarius. Cellerarii curæ commissa erat annona, & supellex totius Monasterii. Is omnia necessaria omnibus secundum præceptum
- c.* 32. Abbatis distribuebat. Abbas habebat Commentarium omnium rerum mobilium & vestium Monasterii, ne quidquam aliorum incuria perderetur. Vitium proprietatis etiam rei minimæ, unius libri, tabellæ, graphii severissime reprehendebatur.

§. XIX.

Susceptio Novitiorum.

- c.* 58. Qui in Monasterium suscipi cupiebant, non nisi postquam rigide probati fuissent, admittebantur. Adveniens per quatuor aut quinque dies portam Monasterii pulsans non audiebatur, & tam difficilis ei reddebatur ingressus, ut etiam injurias pati cogereetur. Si perseverasset, paucis diebus ei in Cella Hospitum esse licebat, tum deducebatur ad Cellam Novitiorum. Seniorum aliquis constituebatur, qui examinaret, an a Deo vocatus esset, eumque doceret, quam arcta via in Cælum duceret. Elapsis duobus mensibus prælegebatur ei Regula,
 rur-

rursus post menses sex, & tertio post menses quatuor. Si per annum perfectisset, recipiebatur. Professionem in Oratorio coram tota Congregatione emittebat, & nihil aliud promittebat, quam Stabilitatem, Conversionem morum suorum & Obedientiam. (*) Dabat Petitionem manu sua scriptam, & super Altare ponebat. Bona, si quæ haberet, Pauperibus vel Monasterio solemniter Donatione conferebat. Tunc induebatur vestibus Monasterii, ipsius autem vestes reponebantur in Vestiario, ut ei reddi possent, si suadente Diabolo aliquando e Monasterio egrederetur. Parentes quoque poterant filios suos offerre in Monasterio recipiendos. Nomine filiorum Petitionem scribebant, quam Mappa Altaris unacum oblatione sua & manu infantis involvebant. Nihil poterant puero donare, sed tantum Monasterio,

Sæculum VI.
A. C. 529.

c. 59.
v. Mabill.
liturg. Gall.
lib. I. c. 5. n.
10. c. 61.

(*) Liquet, veteres Monachos de Sensu, Definitione, Explicatione votorum non ita fuisse sollicitos, ac hodie aliqui Scriptores Asceræ sunt; semper tamen creditum, Monachum de Monasterio exeuntem contra Religionem peccare. Sed antiqui Obedientiam, Castitatem & Paupertatem, strictissime observabant, dum hæc nostra ætate de Votorum Essentia & Proprietatibus ferventior est Disputatio, & minor illarum Virtutum cultus.

Sæculum VI. A. C. 529. sterio, ut omnis occasio cupiditatis tolleretur. Si Monachus peregrinus tanquam hospes in Monasterio habitare cuperet, recipiebatur tanto, quanto volebat, tempore. Audiebatur, si quæ consilia afferret, & si talis esset, ut ipsius exemplo alii erudiri possent, rogabatur, ut in Monasterio persisteret. Nullus vero Monachus noti cujusquam Monasterii absque consensu illius Abbatis recipiebatur.

Peregrini.

- c. 63. In Monasterio ordo ingressus servabatur. Juniores Seniores suos reverebantur, & appellabant *Nonnos* id est Patres, venientibus assurgebant, & Benedictionem petebant.
- c. 69. Prohibitum erat, ne alter alterum defenderet, ne quis alium verberibus castigaret, aut privata Auctoritate excommunicaret. Si quis peccaret in Regulam, aut Præpositis non obediret, eum Seniores secreto bis admonebant, si non emendasset errorem, publice corripiebatur & tum excommunicabatur, si aliquis esset, qui intelligeret, quanta Excommunicationis pœna sit; si quis non intelligeret, vindictæ corporali subdebatur, id est, jejuniis affligebatur, vel afficiebatur verberibus. Eadem Regula infantibus habita ætatis ratione adhibebatur. Minores culpæ levius puniebantur.
- c. 24.
- c. 23.
- c. 43. 45. 46.

bantur, si reus se ipsum primus accusaret. Sæculum VI.
A.C. 529.

Regula Excommunicationem vocat quamcunque a Congregatione separationem, quæ pro culparum modo diversa erat. Quibusdam interdicebatur, ne Psalmum vel Antiphonam inciperent, aut in Choro Lectionem recitarent. Aliqui soli & tardius quam cœteri prandere jubebantur. Aliqui a mensa simul & ab Oratorio excludebantur, nemini loqui licebat, in rebus omnibus & etiam in labore manuum separabantur. S. Benedictus ad hanc integram separationem illa verba Apostoli trahit dicentis, Excommunicatum traditum esse Satanæ; inde de vera Ecclesiastica Censura loqui creditur. Præcipit vero, ut Abbas singularem sollicitudinem circa excommunicatum gerat. Si quis adhibitis omnibus correptionibus etiam verberum non fuisset melior factus, consumptis frustra omnibus remediis de Monasterio expellebatur, ne alios corrumpere. Si rediisset, & emendationem promitteret, tertia etiamnum vice recipiebatur. Hæc est Regula S. Benedicti, qui dicit: *In qua Institutione nihil asperum, nihilque grave nos constituturos speramus;* eamque initium Conversationis vocat, remotissimam a Perfectione, quæ in Collocationibus Cassiani, Vitis Patrum, & S. Basili-

c. 25.

I. Cor. 5. 5.

c. 28.

c. 29.

Prolog. c. ult.

Sæculum VI. S. Basilii Regula continetur. Hanc Regulam satis prolixè referre volui, quia adeo discretione plena fuit inventa, ut eam subsequētib; temporibus omnes Occidentis Monachi receperint. (*)

§. XX.

(*) Hier beschliesset der Uebersetzer eine Anmerkung mit den Worten: Man fragt was das Wort *Communio* (in der heil. Regel des heil. Benedictus) für eine Bedeutung habe, ob es die *Communität* der Priester, oder *Evcharistiam* bedeute. Man fragt endlich was das Wort *Missa* in dieser Regel für eine Bedeutung habe. Denn obwohl die natürliche Verbindung zeigt, daß es vom Beschluß des Gottesdienstes gebraucht worden; so gibt es doch andere, die es durchaus von einer solchen Messe verstanden haben wollen, dergleichen izo im Pabsthum üblich ist. Daß der heil. Vatter durch das Wort *Communione* cap. 38. die heil. *Evcharistia* verstehe, läugnet niemand meines Wissens; denn wie sollte sich die *Communität* der Priester hierher schicken? Daß man auch das Wort *Missa* bisweilen nur von dem Beschluß des Gottesdienstes verstanden, wie der übergelehrte Uebersetzer sagt, ist zwar auch richtig, aber was für eines Gottesdienstes? nämlich des heil. Messopfers; welches aus diesen Kirchengeschichten hundertmal erhellet. Diese Wahrheit zu verdunkeln gebrauchet sich der Uebersetzer sehr oft solcher Worte, welche nicht die Wandlung, sondern